

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Městská část Praha - Zličín**, se sídlem Tylovická 207, Praha - Zličín, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, **za účasti**: KLIO s. r. o., se sídlem Chrástany 92, Rudná u Prahy, IČ 250 98 608, zast. Mgr. Zuzanou Kotrbancovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 41, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2010, čj. 5512/500/09; 58907/ENV/09

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 1. 2010, čj. 5512/500/09; 58907/ENV/09 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ondřeje Tošnera, advokáta.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též Magistrát) sp. zn. S-MHMP-229979/2007/OOP-VIII-175/R-19/09/Zul ze dne 19. 5. 2009 tak, že v kapitole 1.2.2. je stanovena hodnota $Q_{\text{měs}} = 2668 \text{ m}^3$; že podmínka 1.6. Pachové látky zní: Provozovatel zařízení v souladu s ustanovením § 3 písm. c) vyhlášky MŽP č. 362/2006 Sb., o způsobu stanovení koncentrace pachových látek, přípustné míry obtěžování zápachem a způsobu jejího zjišťování, zajistí stanovení koncentrace pachových látek v termínu do 8. května 2010; že se ruší podmínka 3.9. Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce namítá v první žalobní námitce, že provozovatel zařízení „Čistírna odpadních vod“, Dolňanská 400, Praha 5 (dále jen „zařízení“) přes výzvu orgánu I. stupně ve stanovené lhůtě do 31. 10. 2008 nedoplnil Provozní řád zařízení pro odstraňování odpadů a odpadních vod o požadované údaje a rovněž tak nepředložil jednoduchou projektovou dokumentaci uvedeného zařízení. Jen některé z vyžádaných dokumentů pak předložil až 5. 11. 2008, tedy 5 dnů po uplynutí stanovené lhůty. Žalobce poukazuje na ust. § 66 odst. 1 písm. c) a h) správního řádu, podle něhož správní orgán zastaví řízení o žádosti v případě neodstranění podstatných vad žádosti ve stanovené lhůtě a z dalších důvodů stanovených zákonem (zde § 3 odst. 6 zákona č. 76/2002 Sb. /dále jen „zákon o integrované prevenci“). Zákon tak nedává správnímu orgánu jakoukoliv možnost ke správnímu uvážení a vylučuje možnost učinit cokoliv jiného, než řízení zastavit. Zákon v daném případě nezná žádné „odpadnutí důvodu“ pro zastavení řízení a žalobce nesouhlasí ani s tvrzením orgánu I. stupně, že řízení nemusí být zastaveno proto, že jde o řízení návrhové, neboť právě ve chvíli, kdy je účastník liknavý a nehájí své zájmy, má být takové řízení zastaveno. Pokud pak zjistí, že nedůsledným postojem poškodil své zájmy, nic mu nebrání zahájit řízení znovu a svědomitěji. V tomto případě provozovatel podklady ve stanovené lhůtě nedoložil, nepožádal o prodloužení stanovené lhůty, v okamžiku marného uplynutí lhůty nebylo možno v řízení pokračovat a úřad byl povinen aplikovat ust. § 66 správního řádu a ust. § 3 odst. 6 zákona o integrované prevenci. V této situaci pak žalobce ještě dodává, že některé z požadovaných podkladů nebyly doplněny doposud, např. projektová dokumentace (která je předkládána pro účely vydání stavebního povolení a měla by být vytvořena k tomu autorizovanou osobou). Odkazuje-li žalovaný na § 3 odst. 1 vyhlášky č. 195/2002 Sb., uvádí žalobce, že podle této vyhlášky musí přílohu provozního řádu tvořit výkresová část projektové dokumentace v rozsahu a provedení potřebné k obsluze a údržbě vodního díla.

Dále žalobce namítá ve druhé žalobní námitce, že z vyhlášky č. 554/2002 Sb., příloha, bod 3.1, bod 14 a bod II. příloh k žádosti, jakož i z části B přílohy, bod 14., vyplývá, že žadatel je povinen dokladovat soulad stavby se zákonem č. 183/2006 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Vzhledem k tomu, že integrované povolení se vydává mezi územním a stavebním řízením, je nutné k žádosti přiložit příslušné územní rozhodnutí - v daném případě rozhodnutí týkající se změny ve způsobu užívání stavby podle § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Žalobce uvádí, že zařízení bylo ze stavebního hlediska kolaudováno jako čistírna dešťových vod, nikoliv jako čistírna odpadních vod nebo stavba k nakládání s odpady. Navíc i z hlediska hospodárnosti nemá být vedeno řízení o vydání integrovaného povolení, aniž by bylo zřejmé, zda je činnost, pro niž má být vydáno, v daném místě vůbec přípustná (z hlediska dopravy, vlivů na okolí atd.), což je prověřováno právě v územním řízení. S tímto se však nevypořádal ani orgán I. stupně (povinnost získat rozhodnutí o změně užívání stavby není stanovena v podmínce 5.4 napadeného rozhodnutí, neboť se v ní uvádí jen „zajištění podání žádosti na ÚMČ Praha 17“, nikoliv získání rozhodnutí), ani žalovaný (zde nejde o vydání povolení před nebo po vydání nějakého rozhodnutí stavebního zákona, nýbrž o to, že nebyla předložena náležitost žádosti o vydání integrovaného povolení).

Ve třetí námitce se žalobce domnívá, že technologie není v souladu s nejlepšími dostupnými technikami (dále též BAT) ve smyslu § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci. Správní orgán k tomu odkazuje na stanovení podmínek, kdy zařízení má být do dvou let napojeno na kanalizaci a do 1 roku bude pořízeno zařízení na odvodňování kalů, což ovšem znamená, že minimálně v těchto ohledech zařízení v současné době požadavky BAT nesplňuje. Žalovaný však tuto námitku žalobce zcela bagatelizoval, ani by řešil její podstatu a řádně se jí zabýval. Pokud totiž z vyjádření odborných institucí vyplývá, že ve vztahu k BAT je nezbytné doplnění technologie o stupeň biologického dočištění a vyřešení kalového

hospodářství, a toto není v řízení splněno (technické úpravy zařízení uváděné žalovaným dosud provedeny nejsou), nebyly splněny požadavky zákona a integrované povolení ve chvíli, kdy všechny požadavky nejsou splněny již v době vydání povolení, tak nemělo být vydáno vůbec.

Čtvrtou námitkou žalobce je rozpor rozhodnutí s ust. § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci, podle kterého má povolení obsahovat také podmínky provozu zařízení a s ním přímo spojených činností. Za takovou spojenou činnost žalobce považuje dopravu spojenou s provozem objektu – zařízení nedisponuje dostatečným manipulačním prostorem pro otáčení cisteren, ani pro pohyb ostatních vozidel, navíc nákladní dopravou vzrostlo zatížení území o negativní vlivy dopravy, jako jsou hluk, emise, vibrace, prašnost atd. Žalobce nesouhlasí s názorem orgánu I. stupně, že integrovaným povolením nemá být řešena doprava související s přípravou a provozem areálu, ani s názorem žalovaného, že by se činnost spojená přímo se zařízením podle § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci dělala jen v řízení samotném, neboť ze zákona podle něj vyplývá, že tyto činnosti nejsou činnostmi zahrnutými v definici zařízení. Důvodnosti této námitky odpovídá i definice integrovaného povolení podle § 2 písm. g) uvedeného zákona, která říká, že je nutno stanovit nejen podmínky provozu zařízení, ale i provozu činností přímo spojených s provozem zařízení v místě, přičemž úroveň ochrany životního prostředí musí být splněna i v okolí, které je zařízením ovlivňováno.

V páté námitce žalobce namítá v rozhodnutí nedostatečně stanovená opatření k předcházení vzniku (popř. omezení) emisí a dalších negativních vlivů na životní prostředí. Nenaplnění dikce zákona rovněž konstatuje v otázce opatření k předcházení vzniku odpadu a v nestanovení řádných podmínek zajišťujících ochranu zdraví člověka, zvířat a životního prostředí (zejm. ovzduší, půdy, lesa, vod atd.). Pokud už nějaké podmínky tohoto se týkající správní orgán stanovil, jsou podle žalobce buď nekonkrétní či nedostatečné, a nebylo tak naplněno ust. § 13 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Žalobce v řízení opakovaně namítal i obtěžující zápach zařízení, přesto nebyla navržena dodatečná opatření k jeho zmírnění, ačkoliv to požadovala i CENIA. Správní orgány však tuto skutečnost odpovídajícím způsobem neřešily, žalovaný pak scestně odkázal na vyjádření Hygienické stanice, ačkoliv problematika zápachu je v kompetenci orgánu ochrany ovzduší, nikoliv veřejného zdraví.

V šesté žalobní námitce žalobce namítá, že v doplnění svého odvolání ze dne 9. 7. 2009 rovněž namítal, že nebylo prokázáno, že lze zařízení vzhledem k jeho stavebně technickému stavu provozovat jako zařízení k nakládání s odpady, navíc bez poškozování životního prostředí (zařízení není vybaveno ke skladování takového množství a tolika druhů odpadů) a již nyní není dostatečně uzpůsobeno a užíváno pro činnost skladování odpadů zvláště nebezpečných, když tyto odpady jsou loženy po celém areálu (v budově, v různých kontejnerech, na venkovní ploše), nikoliv jen v kontejneru uvedeném v provozním řádu. Schválený provozní řád tudíž v zařízení ke skladování odpadů, kterým je kontejner vyobrazený na str. 39, neumožňuje řádné a bezpečné skladování všech odpadů a je v rozporu se skutečným stavem řízení. Žalovaný se však v rozporu s ust. § 68 odst. 3 i ust. § 89 odst. 2 správního řádu touto námitkou žalobce nikterak nezabýval a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tak spočívá i v tom, že u této podstatné odvolací námitky není vůbec zřejmé, jak se s ní žalovaný vypořádal a z jakého důvodu ji shledal nedůvodnou (vadnost takového postupu žalovaného a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pak má žalobce za potvrzenou judikaturou NSS, např. rozsudku ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 6 A 143/2001).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k první námitce žalobce uvádí, že souhlasí s povinnostmi správních orgánů respektovat ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tyto jsou

však především vázány ustanoveními správního řádu obsaženými v úvodních ustanoveních označovaných jako základní zásady činnosti správních orgánů. Kdyby Magistrát zastavil řízení pro nedodání podkladů ve stanovené lhůtě v situaci, kdy mu tyto podklady již ležely na stole, byl by to přesně ten formalistický a nezdravě úřednický postup, za který bývají správní orgány kritizovány. Projektová dokumentace, jejíž absenci žalobce namítá, pak je obsažena v příloze č. 10.1.2. provozního řádu z ledna 2009, což žalovaný uvedl již v napadeném rozhodnutí.

Ke druhé žalobní námitce žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Ke třetí námitce ohledně nesouladu technologie s BAT žalovaný uvádí, že ji žalobce sám vyvrací citací ust. § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci, neboť toto ustanovení nemluví o povinnosti používat nejlepší dostupné techniky, ale zcela jasně říká, že z nejlepších dostupných technik se vychází při stanovení závazných podmínek provozu. Magistrát z těchto podkladů při stanovení závazných podmínek vycházel. Námitku ohledně nesouladu zařízení s BAT má žalovaný za dosti vágní, bez jakékoliv opory v zákoně a taková námitka je podle něj bezpředmětná.

Pokud jde o čtvrtou žalobní námitku, žalovaný nesouhlasí s tím, že by doprava byla přímo spojenou činností ve smyslu zákona o integrované prevenci a měla by být řešena v integrovaném povolení. Za zcela absurdní pak považuje názor žalobce, že v integrovaném povolení by měla být zahrnuta nákladní doprava. Trvá na tom, že žalobce zřejmě špatně vykládá pojmy „zařízení“ a „přímo spojené činnosti“ a svévolně nakládá se zákonnými ustanoveními. Zařízení ve smyslu tohoto zákona totiž není celý areál nějakého podniku, ale právě určitá stacionární jednotka a s ní přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisí s průmyslovými činnostmi provozovanými v dané jednotce a v daném území.

K páté žalobní námitce žalovaný uvedl, že všechny potřebné podmínky v napadeném integrovaném povolení stanoveny byly a byly stanoveny dostatečně. Pokud žalobce tvrdí jejich nedostatečnost bez bližšího odůvodnění, má žalovaný za to, že takováto námitka je irelevantní.

Ve vyjádření k šesté námitce žalovaný připustil, že se s doplněním odvolání žalobce ze dne 9. 7. 2009 skutečně opomněl vypořádat. Přesto se však domnívá, že by toto pochybení nemělo být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť šlo o nové skutečnosti ve smyslu § 82 odst. 3 správního řádu, kterou měl žalobce uplatnit v prvoinstančním řízení.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:

Dne 30. 5. 2007 podala osoba zúčastněná na řízení, společnost KLIO, s. r. o., IČ 250 98 608 (dále též žadatel) žádost o vydání integrovaného povolení pro provoz předmětného zařízení. Rozhodnutím Magistrátu ze dne 23. 10. 2007, čj. S-MHMP-229979/2007/OOP-VIII-544/R-32/Zul, bylo integrované povolení vydáno. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2008, čj. 500/1920/503 28/07, a věc vrácena Magistrátu k novému projednání.

Po novém projednání žádosti vydal dne 19. 5. 2009 Magistrát rozhodnutí čj. S-MHMP-229979/2007/OOP-VIII-175/R-19/09/Zul, jímž bylo integrované povolení opětovně vydáno.

K námitkám žalobce v něm bylo uvedeno:

Důvodem pro zastavení řízení není jakákoliv vada či nedostatek v pokladech, ale pouze ty podstatné, bránící v pokračování z věcných důvodů, tedy bránící možnosti ve věci rozhodnout. To je zjevné i důvodu, že se jedná o řízení návrhové, u kterého by striktně formální výklad neměl být dominantní. Kompletní podklady byly doplněny 30. 1. 2009, a to ve lhůtě stanovené úřadem, když údaje požadoval na základě znaleckého posudku a stanovil pro ně lhůtu do 31. 1. 2009.

Požadavek, že změna užívání stavby musí být provedena před vydáním integrovaného povolení, jde nad rámec platné legislativy a orgán I. stupně tak nespátřuje kolizi s právními předpisy, pokud bude nejdříve vydáno integrované povolení. Povinnost získat rozhodnutí o změně stavby je stanovena v kap. 5.4. tohoto rozhodnutí.

K námitce nesouladu technologie s nejlepšími dostupnými technikami uvádí, že vzhledem k tomu, že pro konkrétní provoz neexistuje jednoznačně aplikovatelný BREF, byl provoz porovnáván s Referenčním dokumentem o nejlepších dostupných technikách „Běžné čištění odpadních vod a odpadních plynů, Systém managementu v chemickém průmyslu“, únor 2002. Ve smyslu § 2 písm. e) odst. 2 byly provozovateli zařízení v souvislosti se zavedením BAT, tímto rozhodnutím stanoveny požadavky (např. na nákup zařízení na odvodňování kalu atd.).

Ohledně nepřijatelné zátěže území nákladní dopravou uvádí, že provoz nákladních vozidel mimo areál zařízení integrované povolení neřeší a ani řešit nemá. Dopravu mimo areál zařízení nelze zahrnout do samostatného řízení a nelze ji považovat ani za činnost přímo spojenou se zařízením (viz. § 2 písm. a) zákona o integrované prevenci, čl. 2 odst. 3 Směrnice Rady 2008/1/ES a dále vyhl. č. 554/2002 Sb.)

K námitce zápachu zařízení bylo řečeno, že tato není podložena žádnou stížností občanů a Hygienická stanice hl. m. Prahy ve svém vyjádření uvádí, že „zařízení nepředstavuje zdravotní riziko pro obyvatele v okolí“. Obtěžující zápach nebyl pracovníky Magistrátu zaznamenán ani při jejich kontrole zařízení.

Zařízení je určeno k omezení vzniku odpadů. Pokud žalobce namítá nedostatečné zabezpečení pro skladování nebezpečných odpadů, dne 3. 4. 2009 byla pracovníky odd. odpadového hospodářství Magistrátu provedena kontrola podle zákona o odpadech a nebylo zjištěno jeho porušení (viz fotodokumentace v příloze protokolu ze dne 3. 4. 2009).

Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že bylo změněno, jak už bylo uvedeno shora.

K námitkám žalobce žalovaný uvedl:

Shodně s Magistrátem má žalovaný za to, že důvodem pro zastavení řízení není jakákoliv vada či nedostatek v pokladech, ale pouze ty, které brání rozhodnutí ve věci. Je to zjevné i z důvodu, že se jedná o řízení návrhové a žalovaný odkazuje na obdobnou filosofii obsaženou v ust. § 5 odst. 4 zákona o správních poplatcích. Smyslem zastavení správního řízení v popsaném případě je pouze ukončit neefektivní proces nevedoucí k rozhodnutí ve věci přijatelným způsobem. Ust. § 3 odst. 5 zákona o integrované prevenci říká: „pokud úřad v průběhu řízení dojde k závěru, že bez dalšího doplnění podkladů není možné pokračovat v řízení, vyzve provozovatele...“, z čehož je jasné, že jde o to, zda je v daném okamžiku možno či nemožno pokračovat. Ctí-li správní orgán zásadu ekonomie řízení, a jsou-li podklady (byť se zpožděním) dodány, má pokračovat v řízení. K námitce, že během řízení nebyly doplněny veškeré podklady provozního řádu, žalovaný uvádí, že řád předložený

5. 11. 2008 není součástí napadeného rozhodnutí, nebyl jím schválen, a tudíž námitka pozbývá významu. V provozním řádu z ledna 2009 již byly všechny popsané údaje doplněny.

K rozporu s vyhláškou č. 554/2002 Sb. a neprokázání souladu stavby se stavebním zákonem, žalovaný uvádí, že citovaná vyhláška sice požaduje jako přílohy žádosti příslušná rozhodnutí podle stavebního zákona, ale jen v případě, že byla vydána (bod 14 části B přílohy).

K nesouladu s nejlepšími dostupnými technikami žalovaný uvedl, že podle § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci úřad při stanovení emisních limitů pouze vychází z použití nejlepších dostupných technik a ani definice BAT v § 2 odst. e) bod 2 nepovažuje technickou úroveň za jediné kritérium. Odvolací orgán měl v původním řízení pochybnosti o technické způsobilosti Mikšova reaktoru, vrátil věc k novému projednání, následný posudek znalce vyjádřil kladné stanovisko k použití stávající technologie, navíc byly vyřešeny i námitky ČIŽP ve prospěch žadatele a za těchto okolností žalovaný nenalézá uspokojivé technické a právní argumenty proti vydání povolení.

K rozporu rozhodnutí s § 13 odst. 3 a odst. 4 zákona o integrované prevenci bylo uvedeno, že žalobce v tomto smyslu neposkytl důkazy a z materiálů je naopak zřejmé, že jde o lokalitu sousedící ze dvou stran s železnicí a vysoce frekventovaným pražským silničním okruhem. Připomínky neměla ani Hygienická stanice hlavního města Prahy, Magistrát správně argumentoval neexistencí relevantních důkazů překročení míry obtěžování pachem (není stížnost více než 20 osob), navíc napadené rozhodnutí otázku pachů nepřehlíží, když v bodě 1.6. nařizuje zajistit stanovený pachových stop. Doprava související s činností zařízení, která probíhá mimo areál, není přímo spojenou činností ve smyslu zákona o integrované prevenci. Tato doprava souvisí s činností zařízení organizačním či logistickým způsobem, nikoliv však technickým a termín přímo spojená činnost je zákonem vyhrazen pouze pro popis samotného zařízení.

Nedostatečně stanovené podmínky k předcházení vzniku či omezení emisí žalovaný neshledává, naopak má za to, že všechny předepsané emisní limity v něm jsou stanoveny a to ve výši odpovídající předpisům (kap. 3. /9 podmínek/, 4. /3 podmínky/ a 5. /6 podmínek/).

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu to umožňuje § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

K námitce 1a) – nezastavení řízení pro nedoplnění podkladů ve lhůtě

Podstatou této námitky je spor o to, zda správní orgán je povinen zastavit řízení o žádosti v případě, kdy účastník řízení reaguje na výzvu k odstranění vad žádosti se zpožděním a doklady potřebné pro projednání žádosti správnímu orgánu sice dodá, avšak učiní tak až po lhůtě, kterou mu k tomu správní orgán stanovil (avšak dříve, než správní orgán stačí o zastavení řízení rozhodnout). Zatímco žalobce je přesvědčen, že i v takové situaci je správní orgán povinen řízení zastavit, správní orgány zastávají názor, že takový postup není možný.

Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného i Magistrátu.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).*

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*

Jakkoli by striktně textový výklad citovaných ustanovení mohl nasvědčovat názoru žalobce, přesto jej nelze aplikovat, neboť odporuje smyslu a účelu právní úpravy. Smysl citovaných ustanovení spočívá v tom, aby správní orgán mohl ukončit řízení o žádosti, která není způsobilá k meritornímu projednání a o níž tak nelze věcně rozhodnout. Jde však o ustanovení, které primárně upravuje vztah mezi žadatelem a správním orgánem, který řízení vede, nedotýká se ovšem (zpravidla) procesních práv ostatních účastníků řízení. Z procesního hlediska mají pochopitelně i účastníci řízení odlišné od žadatele právo na to, aby správní řízení o žádosti proběhlo jedinečně tehdy, pokud žádost obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti a je doložena všemi odklady, které zákon pro rozhodnutí o žádosti stanoví. Zásahem do procesních práv ostatních účastníků řízení by tedy bylo, pokud by správní orgán věcně projednal žádost, která k tomu není způsobilá. Z hlediska ostatních účastníků řízení ovšem není nijak podstatné, zda byla žádost perfektní již od počátku, zda byla doplněna až na výzvu správního orgánu či zda se žádost stala perfektní až po lhůtě, kterou k tomu správní orgán žadateli stanovil.

Po správním orgánu pochopitelně nelze požadovat, aby řízení zastavil ihned následující den po uplynutí lhůty. Takový postup by byl jednak nesmyslný (nedostatky žádosti lze odstranit i poštou a lhůta je zachována i v případě podání poštovní zásilky v poslední den lhůty k poštovní přepravě) a jednak ze zcela pochopitelných důvodů administrativně nemožný. Je tedy zřejmé, že mezi koncem lhůty pro odstranění vad žádosti a vydáním usnesení o zastavení řízení z objektivních důvodů uplyne jistý čas. Pokud v tomto „mezidobí“ jsou vady žádosti odstraněny, postrádalo by smyslu řízení zastavovat. Smyslem ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu není žadatele trestat za nedodržení lhůty, ale vést jej k tomu, aby svoji žádost zkompletoval v přiměřené lhůtě. Účelem tedy je, aby si žadatel byl vědom hrozby zastavení řízení v případě překročení lhůty. Jde tedy o lhůtu, která má pouze pořádkový charakter, nejde proto o lhůtu propadnou. Projednání žádosti, která se stala perfektní až po uplynutí lhůty k tomu správním orgánem stanovené, proto není porušením správního řádu.

K námitce 1b) - nedoplnění všech požadovaných dokladů

Žalobce dále namítá, že některé podklady, které byl žadatel povinen ke své žádosti doložit, nebyly ani přes výzvu Magistrátu doplněny vůbec. Ačkoli žalobce v této souvislosti hovoří o „některých podkladech“, zmiňuje toliko jediný konkrétní doklad, a sice projektovou dokumentaci zařízení pro odstraňování odpadů a odpadních vod. Jelikož je soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vázán uplatněnými žalobními body, zaměřil se toliko na posouzení otázky, zda byla ze strany žadatele řádně dodána právě tato náležitost.

Podle § 3 odst. 1 písm. l) bod 1 vyhlášky č. 195/2002 Sb., měl žadatel doložit *výkresovou část projektové dokumentace v rozsahu a v provedení potřebném k obsluze a údržbě vodního díla.*

Žalobce své výhrady vůči formální podobě předložené výkresové dokumentace uplatnil již v odvolání, a to obsahově obdobně jako nyní v projednávané žalobě, když uvedl,

že stejně tak nedoplněna zůstala projektová dokumentace zařízení (za níž – byť měla být dokumentace jednoduchá – nelze považovat pouhou situaci, navíc nedatovanou a nepodepsanou). Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vyhláška požaduje výkresovou část projektové dokumentace pouze v rozsahu a v provedení potřebném k obsluze a údržbě vodního díla, čemuž plně odpovídá schéma čistírny v příloze 10.1.2 provozního řádu z ledna 2009.

Soud má za to, že žalobní námitka tak, jak byla formulována, nemůže být úspěšná. Žalobce totiž nijak nevyvrací závěr žalovaného o tom, že výkresová dokumentace tak, jak byla předložena, má rozsah a provedení takové, že k obsluze a údržbě vodního díla postačuje. Žalobce v žalobě toliko zopakoval a rozvedl svůj náhled na to, že vyhláška vyžaduje, aby žadatel předložil projektovou dokumentaci shodnou, jakou by bylo zapotřebí předložit pro stavební řízení. V tom se nicméně mylí, jak na to správně poukázal žalovaný již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť vyhláška požaduje předložení projektové dokumentace pouze v redukované podobě, a to nejen pokud jde o její obsah a rozsah, ale také pokud jde o její formální náležitosti (slovy vyhlášky „provedení“). Pokud tedy žalobce pouze opakuje svůj názor na to, že dokumentace měla být předložena tak, jak bude následně předložena ve stavebním řízení, a že tedy zřejmě dle jeho názoru nebyla předložena v dostatečném rozsahu a provedení, aniž by však podrobněji zdůvodňoval, proč dle jeho názoru předložená dokumentace svým rozsahem nebo provedením k obsluze a údržbě vodního díla nedostačuje, nemůže být jeho námitka úspěšná. Není totiž úkolem soudu, aby si sám za žalobce domýšlel, v čem má nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívat a musí vycházet jen z včas a řádně formulovaných žalobních bodů.

K námitce 2 – (ne)soulad se stavebním zákonem

Soud v tomto ohledu vycházel ze závěrů, které vyslovil již v rozsudku ze dne 6. 8. 2012, čj. 5 Ca 112/2009-57, (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl:

Důvodná není námitka, podle níž žalovaný nesprávně posoudil soulad záměru s územním plánem: v řízení o vydání integrovaného povolení se totiž tato otázka řešit nemá, neboť nespadá do působnosti orgánů státní správy, které rozhodují na úseku integrované prevence. Z důvodové zprávy k zákonu o integrované prevenci je zřejmé, že tento zákon by měl být speciálním zákonem ve vztahu k ostatním právním předpisům na úseku ochrany životního prostředí, veterinární péče a ochrany zdraví. Integrované povolení bude podle důvodové zprávy nahrazovat rozhodnutí, stanoviska, vyjádření a souhlasy, které jsou vyžadovány podle jiných právních předpisů, pokud je jimi dáván souhlas k provozu zařízení nebo k činnosti provozované v zařízení. Vypočítávají se tu zákony, podle nichž budou potřebné podkladové akty vydávány (o ochraně ovzduší před znečišťujícími látkami, o ochraně přírody a krajiny, o ochraně zemědělského půdního fondu, o odpadech, o lesích, o vodách, o přírodních léčivých zdrojích, o veterinární péči); z okruhu věcné úpravy citovaných zákonů je zřejmé, že v řízení o vydání integrovaného povolení se má řešit ochrana jednotlivých složek přírody a zdravé životní podmínky lidí a zvířat, nikoli však otázky územního plánování.

Řešit otázku souladu určitého záměru s územním plánem přísluší stavebnímu úřadu v řízení o vydání územního rozhodnutí – v tomto případě rozhodnutí o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území. Z toho plyne, že žádat o vydání integrovaného povolení v situaci, kdy ještě nebylo vydáno územní rozhodnutí, je poněkud nelogické. (...) Zákon nicméně nepředepisuje, v jakém pořadí mají tato dvě řízení proběhnout. Ačkoli ve vztahu ke stavebnímu povolení je stanoveno, že bez pravomocného integrovaného povolení je nelze vydat (§ 45 odst. 1 zákona o integrované prevenci), ve vztahu k územnímu rozhodnutí taková

posloupnost neplatí; zákon naopak mlčky předpokládá, že integrované povolení může být vydáno i před územním rozhodnutím (podle § 46 odst. 2 zákona o integrované prevenci platí, že při vydání integrovaného povolení po vydání územního rozhodnutí nebo rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru úřad vychází též z rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů, vydaných podle zvláštních právních předpisů, které tvořily podklad pro tato rozhodnutí; počítá se tedy i se situací, v níž bude integrované povolení vydáno před územním rozhodnutím). To, že v době vydání integrovaného povolení ani v době navazujícího odvolacího řízení ještě nebylo autoritativně vysloveno, že daný záměr je v souladu s územním plánem, však nemůže „rozšířit“ pravomoc orgánů na úseku integrované prevence a dát jim vlastní oprávnění zkoumat soulad s územním plánem.

Správní orgány v této věci se ostatně k otázce souladu s územním plánem vyjadřovaly jen zdrženlivě a samy konstatovaly, že posuzovat tuto otázku jim samotným nepřísluší; odkazovaly k tomu na vyjádření stavebního úřadu (...)

Soud nemá důvod na shora prezentovaných závěrech cokoli měnit a plně na nich setrvává. Jelikož zákon s vydáním integrovaného povolení bez územního rozhodnutí počítá, nelze formou vyhlášky nově takovou povinnost žadateli založit. Příslušné ustanovení vyhlášky je proto nutno především interpretovat tak, aby byl výklad v souladu se zákonem, který s možností vydání integrovaného povolení bez územního rozhodnutí výslovně počítá.

Podle části B přílohy bod 14 vyhlášky č. 554/2002 Sb. má žadatel o vydání integrovaného povolení povinnost *vypsát všechna rozhodnutí, stanoviska, vyjádření a souhlasy, které byly vydány a budou nahrazeny integrovaným povolením a další významná související rozhodnutí, stanoviska, vyjádření a souhlasy (např. podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí). Dále dokladovat soulad se stavebním zákonem (žádost o územní rozhodnutí, územní rozhodnutí, žádost o stavební povolení, stavební povolení nebo kolaudační rozhodnutí, pokud jsou k dispozici) v rozsahu požadovaném v kapitole 3, popřípadě soulad se zákonem č. 44/1998 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Kopie těchto dokumentů připojit do přílohy žádosti.*

Citované ustanovení vyhlášky je tedy nutno interpretovat tak, že žadatel je povinen doložit jen to, co má aktuálně k dispozici, nikoli však tak, že by se zde zakládala nutnost dokládat skutečnosti, které mají být zkoumány až v řízení podle stavebního zákona. Takovým výkladem by totiž v podstatě docházelo k tomu, že by se část kompetencí stavebního úřadu přesunula na orgány rozhodující na úseku integrované prevence.

Nedůvodný je rovněž poukaz žalobce na to, že nebylo předloženo aktuálně platné kolaudační rozhodnutí pro předmětné zařízení. Sám žalobce totiž uvádí, že zařízení je podle stavebního zákona v současnosti kolaudováno tolíko jako čistírna dešťových vod. Jde tedy o kolaudační rozhodnutí k jinému zařízení, a tedy o rozhodnutí, které z hlediska řízení o žádosti o integrované povolení pro čistírnu odpadních vod nemá žádnou relevanci.

Z výše uvedeného pak vyplývá i odpověď na žalobcovu otázku, proč nebyl nesoulad stavby se stavebním zákonem v tomto řízení řešen – důvodem je prostý fakt, že k řešení této otázky je příslušný stavební úřad a nikoli správní orgány, které v této věci rozhodovaly.

K námitce 3 – nesoulad s nejlepšími dostupnými technikami

Podle § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci *při stanovení závazných podmínek provozu, zejména emisních limitů, úřad vychází z použití nejlepších dostupných technik na základě hledisek uvedených v příloze č. 3 k tomuto zákonu se zřetelem k technickým charakteristikám zařízení, jeho umístění a místním podmínkám životního prostředí, aniž by*

však předepisoval použití jakékoli konkrétní metody či technologie. Takto stanovené emisní limity nesmí být mírnější než emisní limity, které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů.

Podle § 2 písm. e) bod 2 zákona o integrované prevenci *nejlepšími dostupnými technikami nejúčinnější a nejpokročilejší stadium vývoje technologií a činností a způsobů jejich provozování, které ukazují praktickou vhodnost určitých technik navržených k předcházení, a pokud to není možné, tak k omezování emisí a jejich dopadů na životní prostředí, přičemž dostupnými technikami se rozumí techniky vyvinuté v měřítku umožňujícím zavedení v příslušném průmyslovém odvětví za ekonomicky a technicky přijatelných podmínek s ohledem na náklady a přínosy, pokud jsou provozovateli za rozumných podmínek dostupné bez ohledu na to, zda jsou používány nebo vyráběny v České republice.*

Žalobce citované ustanovení vykládá tak, že stanovení podmínek provozu pod úrovní BAT je a priori v rozporu se zákonem a že takový postup zákon za žádných okolností neumožňuje. S takovým výkladem soud nemůže souhlasit. Výraz „vychází z použití“ skutečně nelze vnímat jako bezvýhradné a bezpodmínečné aplikování BAT bez ohledu na konkrétní okolnosti projednávaného případu. Nelze tak přijmout žalobcův kategorický závěr, že provoz zařízení nemohl být povolen, není-li okamžité dosažení BAT zaručeno.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že dospěl k závěru, že je nutno „*integrované povolení s podmínkami vydat tak, aby co nejdříve byly v platnosti pod sankcí vymahatelné vyjednané technické úpravy zařízení. Pokud integrované povolení nevstoupí urychleně v platnost, bude provedení těchto úprav nejisté.*“ Jinými slovy řečeno žalovaný zde prezentuje názor, podle něhož bude ochrana zájmů chráněných zákonem o integrované prevenci zajištěna lépe tím, pokud integrované povolení bude nyní vydáno se stanovením závazných podmínek, než pokud by se s jeho vydáním vyčkávalo na dosažení stavu souladného s BAT. Nelze tedy přijmout tvrzení žalobce, že „*po dobu několika měsíců bude zcela bezdůvodně v provozu zařízení, které nesplňuje požadavky BAT*“. Provoz zařízení po uvedené době totiž nebude bezdůvodný, ale bude podložen důvody, které ve svém rozhodnutí žalovaný uvedl. Tyto důvody však žalobce v podané žalobě nijak nezpochybňuje, vycházejí z nesprávné premisy, že odchylka od BAT není za žádných okolností možná. Soud však v tomto dohledu dospěl k opačnému závěru, avšak důvody, které žalovaného vedly k odchýlení od BAT, přezkoumávat nemohl, neboť v tomto směru nebyla uplatněna žádná žalobní námitka.

K námitce 4) - doprava k zařízení a od zařízení

Žalobce dále nesouhlasí s postupem správních orgánů v tom, že odmítly řešit otázky týkající se dopravy související s přípravou a provozem zařízení. V této souvislosti musí soud v první řadě zopakovat to, co již uvedl výše v souvislosti s námitkou č. 2, tj. to, že řízení o vydání integrovaného povolení nemůže nahrazovat rozhodování stavebního úřadu v územním ani stavebním řízení. Integrované povolení sice nahrazuje celou řadu různých povolovacích rozhodnutí, které jsou k realizaci a provozu zařízení třeba podle různých zvláštních zákonů, nenahrazuje však v žádném případě územní rozhodnutí ani stavební povolení. Otázky, které mají být řešeny v těchto řízeních, proto musí být řešeny právě tam, kde to zákon vyžaduje. Otázka dopravní obslužnosti stavby a jejího napojení na pozemní komunikace je přitom typicky otázkou, která spadá do územního plánování, její zkoumání má tedy místo v územním řízení. Žalobce s žalovaným vede spor o výklad pojmů podle zákona o integrované prevenci a jeho prováděcí vyhlášky, konkrétně o to, zda pojem činnosti přímo spojené s provozem zařízení zahrnuje i související dopravu. Ve světle toho, co bylo uvedeno výše, je pak zřejmé, že odpověď na tuto otázku musí být záporná. Doprava k zařízení a od něj je totiž aspektem provozu, jehož řešení vůbec nemá v integrovaném povolení místo. Pokud se

tedy správní orgány odmítly touto otázkou zabývat s tím, že bude řešena v územním řízení, není jejich postup v žádném směru v rozporu s právními předpisy.

K námitce 4) – doprava uvnitř zařízení

Žalobce ovšem v žalobě dále namítá, to, že zařízení „*nedisponuje dostatečným manipulačním prostorem pro otáčení cisteren před usazovacími nádržemi i prostorem pro pohyb ostatních vozidel, k němuž tak dochází na pozemcích městské části*“. Obdobnou argumentaci žalobce uplatnil také v odvolání. Žalovaný nicméně zcela pominul, že žalobcovy námitky týkající se související dopravy se vztahují nejen k dopravě od zařízení a k němu, ale také k dopravě uvnitř zařízení samotného, kde ovšem výše citovanou (správnou) argumentaci užít nelze. Argumentace žalovaného, podle níž je přímo spojenou činností jen činnost probíhající v přesně vymezeném areálu zařízení, na tuto část odvolací (a žalobní) námitky tedy nedopadá, neboť v tomto případě jde i v pojetí žalovaného o činnost probíhající uvnitř areálu zařízení. Soud tak musí konstatovat, že v této části je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť s touto částí odvolací námitky se žalovaný nijak nevypořádal a nelze tedy z jeho rozhodnutí seznat, proč považuje žalobcovu argumentaci uvedenou v odvolání za lichou, mylnou nebo vyvrácenou.

K námitce 5a – absence stanovení podmínek

Žalobce dále namítá nedodržení ustanovení § 13 odst. 4 písm. c), d) a e) zákona o integrované prevenci.

Podle § 13 odst. 3 písm. c) zákona o integrované prevenci *nejsou-li dány důvody pro zamítnutí žádosti podle odstavce 2, úřad na podkladě výsledků projednání žádosti vydá integrované povolení, které kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem obsahuje podmínky provozu zařízení a s ním přímo spojených činností, dále postupy a opatření zabezpečující plnění těchto podmínek (dále jen „závazné podmínky provozu“).*

Podle § 14 odst. 4 v *závazných podmínkách provozu podle odstavce 3 písm. d) úřad stanoví*

c) podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady,

d) podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka, zvířat a ochranu životního prostředí, zejména ochranu ovzduší, půdy, lesa, podzemních a povrchových vod, přírody a krajiny,

e) další zvláštní podmínky ochrany zdraví člověka a životního prostředí, které úřad shledá nezbytnými s ohledem na místní podmínky životního prostředí a technickou charakteristiku zařízení,

Soud musí konstatovat, že uvedená žalobní námitka je natolik obecná, že ji v podstatě nelze vypořádat. Z výroku samotného prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí obsahuje celou řadu stanovených závazných podmínek provozu. Obsahuje mj. skupiny podmínek nadepsaných textem shodným se shora citovaným zákonným ustanovením a nelze tak tvrdit, že by zákonem vyžadované podmínky integrované povolení vůbec neobsahovalo. Žalobce pak neuvádí (s výjimkou žalobní námitky 5b) žádné konkrétní výhrady k některé ze stanovených podmínek ani neuvádí, proč byla dle jeho názoru stanovena chybně či nedostatečně. Žalobce sice uvádí, že podmínky jsou „bud' nekonkrétní, nedostatečné, popř. vyplývají již z právních předpisů a jsou tedy závazné bez dalšího pro každého“, své žalobní tvrzení však již dále nerozvádí. Soud není oprávněn za žalobce vyhledávat nožné nezákonnosti jím napadeného rozhodnutí a je vázán jen včas uplatněnými žalobními body.

Soud proto není oprávněn k tomu, aby u každé jednotlivě stanovené podmínky zkoumal, zda byla stanovena v souladu s právními předpisy, a rovněž není oprávněn k tomu, aby sám za žalobce domýšlel, zda ve výroku integrovaného povolení měla být ještě stanovena nějaká další závazná podmínka, která Magistrátem navrhovateli stanovena nebyla. V tomto ohledu bylo především na žalobci, aby sám konkretizoval, jaká podmínka podle jeho názoru ve výroku integrovaného povolení chybí a ozřejmil svůj názor na to, proč taková podmínka měla být stanovena.

K námitce - 5b obtěžující zápach

Podle názoru žalobce nebyly dostatečným způsobem řešeny jeho připomínky, že zařízení je zdrojem obtěžujícího zápachu. Soud nemůže s touto námitkou souhlasit.

Magistrát ve svém rozhodnutí poukázal na § 1 vyhlášky č. 362/2006 Sb., podle něhož *přípustná míra obtěžování zápachem je stav pachových látek ve vnějším ovzduší, kterého je třeba dosáhnout, pokud je to běžně dostupnými prostředky možné, odstraněním nebo omezením obtěžujícího pachového vjemu. Překročení přípustné míry obtěžování zápachem se posuzuje na základě písemné stížnosti osob bydlících nebo pracujících v oblasti, ve které k obtěžování zápachem dochází. Přípustná míra obtěžování zápachem je překročena vždy, pokud si na obtěžování zápachem stěžuje více než 20 osob podle odstavce 2 a pokud alespoň u jednoho z provozovatelů stacionárních zdrojů bylo prokázáno porušení povinnosti podle zákona, které překročení přípustné míry obtěžování zápachem způsobilo.* Magistrát pak v rozhodnutí zdůvodnil, že limitů stanovených touto vyhláškou nebylo v daném případě dosaženo, neboť nebyla doložena žádná stížnost na obtěžující zápach a přípustná míra obtěžování zápachem proto nebyla překročena. Žalovaný pak v odvolání zopakoval, že žalobce žádným způsobem nedoložil, že by přípustná míra obtěžování zápachem byla překročena.

Soud se plně ztotožňuje s posouzením věci, jak je provedly správní orgány. Žalobce ani v žalobě netvrdí, že by přípustná míra obtěžování zápachem byla překročena. Námitky žalobce na to, že zařízení je zdrojem obtěžujícího zápachu, tedy byly řešeny poukazem na to, že přípustná míra obtěžování zápachem nebyla překročena, jinými slovy řečeno, že zařízení není zdrojem obtěžujícího zápachu. Žalobce se přitom i v žalobě omezil na prostou negaci tohoto závěru, aniž by svoji žalobní námitku podpořil jakýmkoli relevantními argumenty. Výtky, že žalovaný se omezil na prohlášení, že námitka „není podložena žádnou stížností občanů na obtěžování zápachem“, v zásadě zcela postrádá racionalitu, protože právě existence stížností je zákonným měřítkem překročení přípustné míry obtěžování zápachem, zpochybňovaná argumentace správních orgánů má tedy oporu v právních předpisech. Pokud tedy žalobce tuto argumentaci napadá, aniž by svůj nesouhlas nějak blíže rozvedl, nelze jeho námitce v tomto ohledu přitakat.

K námitce 6 – nevypořádání námitek v doplnění odvolání (nakládání s odpadem)

Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s argumenty, které uvedl v doplnění odvolání ze dne 9. 7. 2009 a které se týkaly nezajištění podmínek při nakládání s odpady. Žalovaný v tomto směru pochybení přiznává, ve vyjádření k žalobě však namítl, že šlo o argumenty, k nimž se beztak nebyl povinen vyjadřovat, neboť šlo o skutečnosti, k nimž nebylo možno podle § 82 odst. 4 přihlídnout. Soud se s tímto názorem neztotožnil.

Žalobce v odvolání nejprve namítl (bod 7), že rozhodnutí mu bylo doručeno nekompletní, neboť jeho přílohou má být: provozní řád ČOV, provozní řád skladu odpadů, provozní řád ČOV – ovzduší a havarijní plán. Tyto dokumenty, ač mají tvořit přílohu rozhodnutí, mu nebyly spolu s rozhodnutím doručeny, a proto žalobce žádal, aby mu bylo

rozhodnutí doručeno v úplnosti tak, aby mohl případně své další odvolací důvody konkretizovat.

Magistrát poté žalobci tyto přílohy skutečně zaslal a žalobce své odvolání doplnil tak, že uvedl, že podle jeho názoru zařízení není dostatečně uzpůsobeno a řádně užíváno pro činnost skladování odpadů. Schválený provozní řád dle názoru žalobce neumožňuje řádné a bezpečné skladování všech odpadů a je v rozporu se skutečným stavem zařízení.

Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Soud z předloženého správního spisu zjistil, že uvedené tvrzení týkající se odpadového hospodářství v zařízení nelze považovat za novou skutečnost, kterou by žalobce v řízení dříve neuplatnil. Z protokolu o ústním jednání, které proběhlo u Magistrátu dne 8. 4. 2009, totiž vyplývá, že žalobce namítl, že „zařízení není dostatečně zabezpečeno pro činnost zneškodňování a skladování nebezpečných odpadů“ a poukázal na řízení zahájené Českou inspekcí životního prostředí z důvodu zjištěných porušení zákona o odpadech.

Je tedy zřejmé, že odvolací námitka žalobce, podle níž není dostatečně uzpůsobeno pro skladování odpadů, byla námitkou, s níž byl žalovaný jako odvolací správní orgán povinen se věcně vypořádat a posoudit její důvodnost. Pokud tak neučinil, nezbyvá než konstatovat, že také v této části je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že tato vada představuje další důvod, pro nějž musí být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1008 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.808 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková